

Γιώργος Σεφέρης – «Ομιλία στη Στοκχόλμη

«Γιατί πιστεύω πως τούτος ο σύγχρονος κόσμος όπου ζούμε, ο τυραννισμένος από το φόβο και την ανησυχία, τη χρειάζεται την ποίηση. Η ποίηση έχει τις ρίζες της στην ανθρώπινη ανάσα – και τι θα γινόμασταν, αν η πνοή μας λιγόστευε; »

«Η συμπεριφορά του ανθρώπου δεν μοιάζει να έχει αλλάξει βασικά. Και πρέπει να προσθέσω πως νιώθει πάντα την ανάγκη ν' ακούει πάντα τούτη την ανθρώπινη φωνή που ονομάζουμε ποίηση».

Ο Σεφέρης στην ομιλία που εκφώνησε το 1963, όταν του απονεμήθηκε το Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας, μιλάει όχι μόνο για την αδιάσπαστη συνέχεια της ελληνικής γλώσσας, αλλά και για την αξία της ποίησης στον σύγχρονο κόσμο. Ειδικότερα, ο ίδιος, θεωρεί σημαντικό το γεγονός ότι μέσα από τη βράβευσή του, βραβεύεται όχι μόνο το δικό του έργο, αλλά η ποιητική δημιουργία γενικά. Επίσης, για εκείνον η ποίηση δεν εξαρτάται από το πλήθος του λαού ή το πλήθος των ανθρώπων που μιλάνε τη γλώσσα. Η ποίηση μιλάει στην καρδιά του κάθε ανθρώπου, και η γλώσσα της καρδιάς είναι κοινή για όλους. Επιπλέον, ο κόσμος στον οποίο ζούμε, έχει βασανιστεί από τον φόβο και το άγχος του καθενός από εμάς. Τα αδιέξοδα που καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε δεν επηρεάζουν μόνο εμάς, αλλά και τον κόσμο μας. Η ποίηση ταυτίζεται με τον άνθρωπο και τη ζωή του. Οι στίχοι ενός ποιήματος είναι, το απαραίτητο για τη ζωή μας, οξυγόνο. Το ποίημα δημιουργείται από τον ίδιο τον άνθρωπο, από την αναπνοή του ανθρώπου και είναι η αναπνοή του. Χωρίς την ποίηση η επιβίωσή μας θα ήταν δύσκολη, έως αδύνατη. Επιπρόσθετα, όσα χρόνια και αν περάσουν, όσο και αν αλλάξουν οι ζωές μας από την πρόοδο του κόσμου και της τεχνολογίας, ο άνθρωπος δεν πρόκειται να αλλάξει. Έτσι δε θα αλλάξει και η ανάγκη του να ακούει την ανθρώπινη φωνή που ονομάζεται ποίηση. Η ποίηση γεννιέται από την καρδιά κάποιων ανθρώπων, που απλώς ζουν και προβληματίζονται. Η ποίηση δεν είναι, τις περισσότερες φορές, τίποτα εξωπραγματικό, τίποτα παράδοξο. Η ποίηση είναι η ζωή του ανθρώπου γραμμένη σε χαρτί και γι' αυτό είναι γεμάτη αγάπη, έρωτα, προβλήματα, απορίες. Έτσι είναι και η ζωή μας και ο άνθρωπος δεν θα πάψει ποτέ να διαβάζει ποίηση, να διαβάζει την ίδια του τη ζωή γραμμένη σε χαρτί, γιατί το έχει ανάγκη, το χρειάζεται. Τέλος, ακόμη και αν κάποιοι άνθρωποι την υποτιμήσουν ή την παραμερίσουν, εκείνη δεν θα πάψει να

υπάρχει και να ξαναγεννιέται συνεχώς μέχρι να πάψει να υπάρχει ο άνθρωπος και η ανθρώπινη ζωή.

«Σ' αυτό τον κόσμο, που ολοένα στενεύει, ο καθένας μας χρειάζεται όλους τους άλλους. Πρέπει ν' αναζητήσουμε τον άνθρωπο όπου και να βρίσκεται».

Ο Σεφέρης, επιλέγει να κλείσει την ομιλία του για την αποδοχή του Νόμπελ Λογοτεχνίας με μία φράση. Η φράση αυτή είναι ταυτόχρονα μία ευχή, μία παρότρυνση, αλλά και ένας προβληματισμός, ένας φόβος ίσως. «Σ' αυτό τον κόσμο, που ολοένα στενεύει»,...ο κόσμος στενεύει και στενεύει ανεπανόρθωτα. Η πίεση, το άγχος, ο φόβος, τα αδιέξοδα της ζωής μας. Αυτά είναι που στενεύουν τον κόσμο μας. Γινόμαστε εγωιστές, εγωκεντρικοί, αλαζόνες. Ζούμε στον κόσμο που εμείς δημιουργήσαμε μόνο για μας. Εκεί δεν χωράει κανένας άλλος. Η νοστροπία μας δεν μοιάζει με ανθρώπινη. Ο άνθρωπος σήμερα ξεπερνά το μέτρο και «στενεύει τον κόσμο μας». Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο «χρειαζόμαστε όλους τους άλλους». Ο άνθρωπος είναι εγωκεντρικό ον αλλά όχι μοναχικό και πλέον ο εγωισμός μας, μας έχει απομονώσει, ζούμε μόνοι χωρίς άλλους ανθρώπους και το χειρότερο είναι ότι ούτε κι εμείς είμαστε άνθρωποι. Ίσως να έχουμε ξεχάσει τι είναι ο άνθρωπος. Όμως, μπορούμε να τον βρούμε. Μπορούμε να βρούμε τον άνθρωπο. Θα πρέπει βέβαια «να αναζητήσουμε τον άνθρωπο, όπου και να βρίσκεται». Και θα πρέπει να ψάξουμε πολύ βαθιά μέσα μας. Ωστόσο, ο άνθρωπος είναι ακόμη εκεί, και όσο είναι εκεί, όσο είναι μέσα μας, θα έχουμε πιθανότητες να τον βρούμε. Και αν τον βρούμε θα καταστρέψουμε τα τέρατα...όλα τα τέρατα, γιατί αυτή η λέξη, η λέξη «άνθρωπος» έχει τη δύναμη να χαλάσει κάθε τέρας.

Μαριάννα Παπαγεωργοπούλου, Γ΄ Γυμνασίου